

Arrest

nr. 276 240 van 18 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 april 2022, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 juni 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op X te Guzang (Kameroen) geboren en bezit de Kameroense nationaliteit. In 2004 betreedt de verzoekende partij het Belgisch grondgebied alwaar zij asiel aanvraagt. Deze procedure duurt tot 20 maart 2006. Deze aanvraag wordt definitief afgesloten door een arrest van de Raad van State van 14 mei 2010.

Op 9 september 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet). Naar aanleiding van

deze aanvraag wordt haar een A-kaart toegekend voor de duur van 10 juli 2008 tot 18 juni 2009. Vanaf 9 juni 2009 beschikt de verzoekende partij over een onbeperkt verblijfsrecht en van 16 juli 2009 tot en met 8 maart 2016 beschikt verzoekende partij over een B-kaart.

Op 11 maart 2015 wordt de verzoekende partij staande gehouden omwille van betrokkenheid bij inbreuken op de drugswetgeving waarbij tevens haar uitlevering gevraagd wordt door Denemarken.

De verzoekende partij wordt inderdaad uitgeleverd aan Denemarken en verblijft aldaar tot 26 januari 2017 onder meer in hechtenis.

De verzoekende partij keert terug naar België en dient op 31 augustus 2017 een aanvraag in tot herinschrijving. Deze herinschrijving wordt geweigerd op 2 oktober 2017 waarna er aan de verzoekende partij op 26 oktober 2017 een bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten.

Op 13 november 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt geweigerd op 9 april 2018.

Op 14 november 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt ongegrond verklaard door de verwerende partij en op 14 februari 2019 bevestigt de Raad dit standpunt.

Vervolgens dient de verzoekende partij op 30 november 2018 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 9 oktober 2020 wordt door verzoekende partij nogmaals een aanvraag gedaan om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 april 2022 neemt verwerende partij opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk verklaard wordt. Dit betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2020 te Temse werd ingediend door :

*M. A., C. (R.R.: X)
nationaliteit: Kameroen
geboren te Guzang op X
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Voor de indiening van visumaanvragen voor België, kan betrokkene zich wenden tot TLScontact (er is er één in Yaoundé en één in Douala).

Mevrouw verwijst naar haar verblijf in België sedert januari 2004 (in 2003 had ze al een verzoek om internationale bescherming ingediend in Spanje). De duur van haar (legaal) verblijf in België, vormt geen hinderpaal om terug te kunnen reizen naar haar land van herkomst om zich vervolgens tot de Belgische ambassade te richten of het TLScontact om er een visum aan te vragen voor een lang verblijf in België. Mevrouw werd om medische redenen in 2008 in het bezit gesteld van een machtiging tot verblijf. In eerste instantie ging dit om een voorwaardelijk verblijf, later werd dit omgezet in een onvoorwaardelijk verblijf. In 2016 werd haar machtiging tot verblijf stopgezet. Mevrouw was afgevoerd van ambwege en verbleef meer dan één jaar in het buitenland. Mevrouw werd in het buitenland betrapt op het smokkelen van zogenaamde harde narcotica van Nederland naar Denemarken. Mevrouw werd van 2015 tot 2017

opgesloten in een psychiatrische instelling en een penitentiaire instelling. In 2017 werd ze vrijgelaten en diende ze het grondgebied te verlaten (met inreisverbod). Mevrouw keerde terug naar België en wou zich herinschrijven wat werd geweigerd gezien haar langdurige verwijdering van het Belgische grondgebied. Na haar verblijf in Denemarken diende mevrouw in België twee aanvragen 9bis in die allebei werden afgewezen. Mevrouw haalde dezelfde elementen aan als in huidig verzoekschrift. Mevrouw startte ook een procedure 9ter op, maar deze procedure werd afgesloten met een ongegronde beslissing omdat mevrouw niet kon aantonen dat ze niet in staat is om te reizen en omdat haar ziekte ook behandeld kan worden in het land van herkomst. Mevrouw haalt deze elementen opnieuw aan in de huidige aanvraag 9bis, maar deze elementen kunnen niet anders worden beoordeeld dan door te verwijzen naar de conclusie en de beslissing van de medische dienst 9ter (reizen is mogelijk, behandeling in Kameroen eveneens, zorgen zijn toegankelijk in Kameroen, in dit stadium is er geen mantelzorg nodig).

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar beide Belgische dochters in België verblijven, dat zij beiden alleenstaand zouden zijn, dat zij beiden werken, dat zij een zeer goede band heeft met haar dochters en dat beide dochters een getuigenverklaring voorleggen waaruit zou blijken dat zij niet zonder hun moeder kunnen en waarin zij vragen om hun moeder een tweede kans te geven. Mevrouw beroept zich op artikel 8 EVRM dat haar moet beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in haar gezinsleven en dat er een billijke afweging gemaakt dient te worden tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (of TLScontact). De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (of TLScontact) impliceert echter enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit het administratief dossier blijkt dat zij samenwoont met haar jongste dochter en haar kind. Haar dochters zijn meerderjarig en de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM betreffende de band tussen ouders en meerderjarige kinderen : "... ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: ... niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige dochters. Indien de kleinkinderen al zouden opgevangen worden door hun grootmoeder, betekent dit niet dat deze kleinkinderen niet tijdelijk opgevangen zouden kunnen worden door iemand anders of door een professionele organisatie voor zover dat nodig mocht zijn (wat we niet kunnen afleiden uit het dossier). Er is ook geen element voorhanden die erop wijst dat het om kwetsbare personen gaat die onweerlegbaar van elkaar afhankelijk zijn.

Betrokkene legt daarnaast nog verschillende getuigenverklaringen voor die moeten aantonen dat zij hier een sociaal netwerk opgebouwd heeft. Echter, uit deze voorgelegde verklaringen blijkt niet dat de opgebouwde relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post (of TLScontact) niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene in België niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek die haar zou verhinderen om terug te keren naar Kameroen. Betrokkene wijst erop dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste zorg in Kameroen zou ontbreken waardoor zij niet zou kunnen terugkeren naar Kameroen. Echter, we merken op dat niet blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen waardoor dit element een verwijdering van het grondgebied niet verhindert. Verder wijzen we op het feit dat de aanvraag 9ter, ingediend door betrokkene op 14.11.2018, ongegrond werd verklaard door de bevoegde dienst omdat de nodige zorgen wel degelijk beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen. Een terugkeer naar Kameroen betekent m.a.w. geen stopzetting van de antivirale behandeling. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.06.2019. Deze medische elementen van betrokkene werden aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen nieuwe medische elementen voor die deze appreciatie kunnen wijzigen. Mevrouw ondervond in het verleden psychische problemen waardoor ze in een psychiatrische instelling werd opgevangen en verzorgd, maar uit geen enkel actueel document blijkt dat ze nog steeds een kwetsbaar persoon zou zijn op dit vlak, die actueel nog steeds behandeld dient te worden, en die niet in staat zou zijn te reizen naar het land van herkomst om er tijdelijk te verblijven in afwachting van een visumprocedure voor een lang verblijf in België. Mevrouw heeft ook familie in Kameroen bij wie ze terecht kan voor onder meer emotionele en materiële steun. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aan de hand van voorgelegde documenten als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Betrokkene beroept zich op de gevaarlijke situatie in het Engelstalige deel van Kameroen waarvan zij afkomstig is (North West). Ze maakt hierbij gebruik van een artikel uit het tijdschrift MO en van een niet gedateerde beslissing van het CGVS waarbij iemand (niet betrokkene zelf) afkomstig uit het Engelstalige deel van Kameroen de subsidiaire bescherming werd toegekend. Op het voorgelegde CGVS-document staat dat van belang is te kijken naar onder meer herkomst van betrokkene, de positie en situatie van betrokkene, de hoedanigheid van de burger en of er een tekort is aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief binnen de actuele situatie in de regio van herkomst. Voor toeristen zijn er in het noordwestelijke gebied veiligheidsrisico's. Mevrouw is geen toeriste. Rond Yaoundé zijn er voor toeristen ook veiligheidsrisico's, maar het is er heel wat veiliger dan in de noordelijke en noordwestelijke gebieden. Opnieuw, mevrouw is geen toeriste. De Belgische ambassade bevindt zich in het veiligere Yaoundé. Mevrouw dient dus aan te tonen dat er voor haar tijdelijk geen veilig intern verblijfsalternatief is waar zij kan verblijven in afwachting van een beslissing inzake een visumaanvraag voor een lang verblijf in België. Mevrouw heeft ook nog steeds een familiaal netwerk in Kameroen bestaande uit onder meer 2 broers en een zus, haar stiefmoeder, ooms en neven. Mogelijks verblijft ook haar echtgenoot, de heer J. M., in Kameroen. Het is onwaarschijnlijk dat ze voor een korte termijn niet opgevangen zou kunnen worden door één van haar familieleden van wie ze materiële en emotionele steun kan ontvangen. De verwijzing naar een algemene toestand zoals haar verwijzing naar het artikel uit MO, vormt geen buitengewone omstandigheid. Mevrouw dient concreet persoonlijke bewijzen te leveren dat zij bij een terugkeer naar Kameroen persoonlijk betrokken zou kunnen worden in een conflictsituatie en dat haar leven in gevaar zou worden gebracht. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Het voorleggen van een krantenartikel is onvoldoende om aan te tonen dat zij persoonlijk risico loopt op schade bij een eventueel kortstondige terugkeer naar haar land van herkomst. In de beslissing van het CGVS uit 2006 betreffende haar specifieke situatie staat te lezen dat zij een persoonlijke vrees voor de Kameroense autoriteiten vanwege het politiek activisme van haar man bij de separatistische beweging SCNC niet aannemelijk heeft gemaakt. Mevrouw beweerde dat de Kameroense autoriteiten haar zouden gearresteerd en opgesloten hebben en nog steeds naar haar op zoek zouden zijn. Het CGVS oordeelde dat deze verklaring niet aannemelijk is. Het CGVS concludeerde dat er aan de beweerde vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toen toegekend. Mevrouw heeft ook geen nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend wat er op wijst dat zij dit feitelijk niet nodig acht.

De elementen van lang (legaal) verblijf, namelijk haar verblijf in België sedert 2004 en haar legaal verblijf van 2008 tot 2016, en integratie (een uitgebreid sociaal netwerk, verschillende getuigenverklaringen dat zij een vriendelijke en hulpvaardige dame zou zijn, dat zij een actief lid zou zijn van de kerkgemeenschap, dat zij de Franse taal machtig zou zijn net als de Engelse en dat zij een mondje Nederlands zou praten, dat haar fitnessabonnement zou aantonen dat zij zich niet op zichzelf zou terugplooiën, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij een werkbeplooiing voorlegt, dat zij een maatschappelijke bijdrage zou kunnen leveren door het verrichten van arbeid, dat zij verder zou willen deelnemen aan het gemeenschapsleven conform de Belgische waarden en normen, dat zij verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt, een bewijs van beroepsopleiding loopbaanoriëntatie voor anderstaligen en een attest van deelname aan de

cursus maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen dienen m.a.w. voorgelegd te worden aan de Belgische ambassade/ het TLScontact centrum in Kameroen.

Betrokkene vindt meer informatie over de procedure voor haar visumaanvraag op de volgende link: <https://visasbe.tlscontact.com/visa/cm> “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden af gegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gewezen op het langdurig verblijf van verzoekster in België, hetgeen onder meer werd aangehaald door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid. Door verweerder wordt in de bestreden beslissing dit langdurig verblijf evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheid" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door verweerder werd geoordeeld in de bestreden beslissing dat (stuk 1, pagina 1):

De duur van haar (legaal) verblijf in België, vormt geen hinderpaal om terug te kunnen reizen naar haar land van herkomst om zich vervolgens tot de Belgische ambassade te richten of het TLScontact om er een visum aan te vragen voor een lang verblijf in België.

Als verantwoording (motivering) wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing aangehaald als volgt (stuk 1, pagina 1):

Mevrouw werd om medische redenen in 2008 in het bezit gesteld van een machtiging tot verblijf. In eerste instantie ging dit om een voorwaardelijk verblijf, later werd dit omgezet in een onvoorwaardelijk verblijf. In 2016 werd haar machtiging tot verblijf stopgezet. Mevrouw was afgevoerd van ambtswege en verbleef meer dan één jaar in het buitenland. Mevrouw werd in het buitenland betrapt op het smokkelen van zogenaamde harde narcotica van Nederland naar Denemarken. Mevrouw werd van 2015 tot 2017 opgesloten in een psychiatrische instelling en een penitentiaire instelling. In 2017 werd ze vrijgelaten en diende ze het grondgebied te verlaten (met inreisverbod). Mevrouw keerde terug naar België en wou zich herinschrijven wat werd geweigerd gezien haar langdurige verwijdering van het Belgische grondgebied. Na haar verblijf in Denemarken diende mevrouw in België twee aanvragen 9bis in die allebei werden afgewezen. Mevrouw haalde dezelfde elementen aan als in huidig verzoekschrift. Mevrouw startte ook een procedure 9ter op, maar deze procedure werd afgesloten met een ongegronde beslissing omdat mevrouw niet kon aantonen dat ze niet in staat is om te reizen en omdat haar ziekte ook behandeld kan worden in het land van herkomst. Mevrouw haalt deze elementen opnieuw aan in de huidige aanvraag bis, maar deze elementen kunnen niet anders worden beoordeeld dan door te verwijzen naar de conclusie en de beslissing van de medische dienst 9ter (reizen is mogelijk, behandeling in Kameroen eveneens, zorgen zijn toegankelijk in Kameroen, in dit stadium is er geen mantelzorg nodig).

Het staat evenwel vast dat verzoekster zich niet enkel beroept op haar langdurig verblijf in België, doch eveneens op haar langdurige afwezigheid uit Kameroen. De periode dat zij Kameroen verlaten heeft, overstijgt de periode dat zij in België is verbleven (zoals ook aangehaald in de bestreden beslissing). Niettemin blijkt dat dit element niet werd beoordeeld als "buitengewone omstandigheid". De gemachtigde beperkt zich ertoe tot de beoordeling over het langdurig verblijf van verzoekster in België kan worden aanzien als een "buitengewone omstandigheid", zonder de langdurige afwezigheid uit Kameroen te betrekken in deze beoordeling. Dit blijkt uit bovenvermelde motieven.

Bovenvermelde elementen getuigen geenszins van een zorgvuldig onderzoek, waarbij alle relevante (en gekende) elementen dienen betrokken te worden in de beoordeling en dit op een zorgvuldige en redelijke manier.

Bovendien wijst verzoekster erop dat, indien alsnog zou blijken dat in concreto werd rekening gehouden met de bijzonder langdurige afwezigheid uit Kameroen, het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is door te stellen dat verzoekster nog beroep zou kunnen doen op een familiaal en sociaal netwerk in Kameroen. Het staat immers vast dat verzoekster sinds 2003 niet meer terugkeerde naar Kameroen, waardoor het net aannemelijk is dat een verblijf in het buitenland voor meer dan 19 jaar de banden - die erin zouden bestaan dat verzoekster opvang zou kunnen verkrijgen bij een terugkeer naar Kameroen - teloor zijn gegaan.

Bovenvermelde elementen getuigen dan ook niet van een zorgvuldig onderzoek, waarbij alle relevante (en gekende) elementen dienen betrokken te worden in de beoordeling en dit op een zorgvuldige en redelijke manier.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd aangehaald dat de twee (meerderjarige) dochters van verzoekster een legaal verblijf hebben in België en alhier woonachtig zijn, werken en een gezin hebben.

De twee dochters van verzoekster zijn:

- M. S. E., geboren te Bamenda (Kameroen) op 29 april 1996 en woonachtig te 9100 Sint-Niklaas, (...) (zie stuk 5, zoals gevoegd bij de aanvraag).

- M. S. E., geboren te Bamenda (Kameroen) op 29 juni 1999 en woonachtig te 9100 Sint-Niklaas, (...) (zie stuk 7, zoals gevoegd bij de aanvraag).

Beide dochters zijn meerderjarig en alleenstaande. Zij werken beide. Om dit te staven, werden van beide dochters recente loonfiches bijgevoegd (zie onder stuk 6 en 8 bij de aanvraag). Verzoekster heeft een zeer goede band met haar beide dochters. Zij is momenteel inwonende bij S. (zoals kan worden vastgesteld aan de hand van het positieve woonstverslag).

Beide dochters hebben evenwel ook een getuigenverklaring bijgevoegd aan de aanvraag.

S. stelt dat ze niet zonder haar moeder kan leven. Ze benadrukt dat haar moeder hard werkt en sociaal is. Ze is veel veranderd (sinds haar arrestatie in 2015). Ze vraagt uitdrukkelijk om haar moeder een tweede kans te geven (zie stuk 10.f, zoals gevoegd bij de aanvraag).

S. benadrukt eveneens dat zij zonder haar moeder niet kan leven. Ze betekent een grote steun voor haar. Verder hebben ze geen familie waarop ze kunnen terugvallen. Zij smeekt om haar een tweede kans te geven (zie stuk 10.c, zoals gevoegd bij de aanvraag).

In de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde kennis heeft genomen van deze getuigenverklaringen van de dochters van verzoekster (stuk 1, pagina 2):

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar beide Belgische dochters in België verblijven, dat zij beiden alleenstaand zouden zijn, dat zij beiden werken, dat zij een zeer goede band heeft met haar dochters en dat beide dochters een getuigenverklaring voorleggen waaruit zou blijken dat zij niet zonder hun moeder kunnen en waarin zij vragen om hun moeder een tweede kans te geven.

Verzoekster moet evenwel vaststellen dat de gemachtigde vervolgens niet in concreto ingaat op de specifieke situatie van verzoekster, doch slechts in algemene termen stelt dat er slechts sprake is van een "tijdelijke scheiding" en er geen "bijkomende elementen van afhankelijkheid zouden bestaan". De getuigenverklaringen van beide dochters, waarbij zij beide de bijzondere band met hun moeder benadrukken, worden kennelijk niet meer betrokken in concreto in de gemaakte beoordeling. Hierdoor schendt de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien wijst verzoekster erop dat, indien alsnog zou blijken dat in concreto werd rekening gehouden met de voorgebrachte getuigenverklaringen van beide dochters, het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is.

Het wordt niet betwist dat verzoekster inwonende is bij haar jongste dochter en haar kind. Hieruit blijkt net een belangrijke band van afhankelijkheid, zowel ten aanzien van verzoekster als ten aanzien van haar dochter en kleindochter.

De beide dochters van verzoeksters zijn momenteel meerderjarig en zijn beide werkzaam. Zij hebben beide een arbeidsinkomen. Verzoekster is inwonend bij haar jongste dochter, zoals de gemachtigde zelf stelt. Verzoekster heeft daarentegen geen inkomen (zij heeft geen verblijfsrecht) en is dus afhankelijk van haar dochters. Beide dochters zijn ondertussen moeder geworden van hun eigen kind. Verzoekster staat in voor hun zorg en verlicht hiermee de druk op haar dochters. Hierdoor is er sprake van een wederzijdse afhankelijkheid en "compenseert" verzoekster de zorg en steun die zij krijgt van haar dochters (onderdak, basisbehoeften, medische zorg, enz).

Naast de familiale en affectieve banden, is er derhalve sprake van een (wederzijdse) band van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar dochters. Bovendien verliet verzoekster Kameroen reeds in 2003 en keerde zij niet terug. Zij heeft geen banden meer met dit land. Haar beide ouders zijn overleden in 2005 en 2013.

Verzoekster verliet Kameroen in 2003, meer dan 19 jaar geleden. Zij keerde niet meer terug naar dit land, waarmee zij geen band meer heeft na het overlijden van haar ouders.

Haar verblijf tot de leeftijd van +/- 24 jaar in Kameroen is hierdoor volledig op de achtergrond geraakt. Het verblijf van 24 jaar in Kameroen is daarom "onvergelijkbaar" met de opgebouwde sociale relaties in België. Het blijkt duidelijk dat haar verblijf in Kameroen volledig op de achtergrond is geraakt sinds haar definitief vertrek uit Kameroen, waardoor een terugkeer naar dit land voor haar een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Door verzoekster werden bovendien talrijke getuigenverklaringen voorgebracht bij haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omtrent haar binding met België, waarbij de gemachtigde - zonder kennelijk een concrete beoordeling uit te voeren - in algemene termen over stelt dat: "Betrokkene legt daarnaast nog verschillende getuigenverklaringen voor die moeten aantonen dat zij hier een sociaal netwerk opgebouwd heeft. Echter, uit deze voorgelegde verklaringen blijkt niet dat de opgebouwde relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen".

Bovenvermelde elementen getuigen geenszins van een zorgvuldig onderzoek, waarbij alle relevante (en gekende) elementen dienen betrokken te worden in de beoordeling en dit op een zorgvuldige en redelijke manier.

4. Verzoekster wees in de aanvraag tot machtiging van verblijf tevens op de algemene veiligheidssituatie in Kameroen.

Hoewel Kameroen officieel tweetalig is, ontstond het conflict op basis van gevoelens van politieke en economische achterstelling die de Engelstaligen koesteren. De vraag voor meer Engelstalige inspraak in het Franstalige regime mondde uit in sectoriële stakingen en opstanden. In oktober 2016 kwamen leraars en advocaten massaal op straat om de marginalisatie van het Engels in scholen en rechtszalen aan te klagen. De politie schoot met scherp op de betogers en de regering in Yaoundé veegde hun eisen - enkele cosmetische ingrepen terzijde - van tafel. Operatie ghost town ving aan. Daarbij werden de handelaars in de Engelstalige regio's opgeroepen om hun winkels één dag per week te sluiten. Wie toch de deuren open hield, riskeerde represailles vanwege de opstandelingen. Zo werd in juni 2017 een hotel van vier verdiepingen in het stadscentrum van Bamenda in brand gestoken door onbekenden, meer dan waarschijnlijk omdat het de stakingsdag niet respecteerde. Vanaf eind 2017 begonnen de separatisten van de Ambazonia Defence Forces hun pijlen te richten op de Kameroenese staat. In gewapende aanvallen en bomaanslagen stierven er minstens zes politieagenten. Er volgden ontvoeringen en moorden op onderwijzers en regeringsfunctionarissen. De rebellen riepen een boycot tegen het onderwijs uit en staken scholen in brand. 'De redenering hierachter is dat de rebellen het gebied onbestuurbaar willen maken', stelt Pedneault. Volgens UNICEF zouden 58 scholen zijn getroffen - tienduizenden kinderen werden gedurende twee jaar verhinderd om naar school te gaan. Het antwoord van de regering in Yaoundé is niet mals. Het leger arresteerde enkele kopstukken van de afscheidingsbeweging en sloot het internet in de hele regio af gedurende drie maanden. Een avondklok werd ingesteld. In september 2017 vielen er aan de kant van de betogers minstens 40 doden tijdens grootschalige manifestaties. President Biya verklaarde de separatisten de oorlog op 1 december. Oorspronkelijk was de eis een terugkeer naar het federale Kameroen zoals het bestond voor 1971, maar intussen groeide de Engelstalige opstand door de excessief gewelddadige reactie van het leger en de botte weigering tot dialoog vanuit Yaoundé al snel uit tot een gewapende revolutie tegen de staat.

Verzoekster verwees naar het bijgevoegde artikel onder stuk 9 bij de aanvraag waarbij de situatie in Kameroen wordt beschreven: www.mo.be/analyse/engelstalige-crisis-kameroen-escalaert-tot-vuile-oorlog. Hierom kan verzoekster niet terugkeren naar Kameroen om aldaar haar aanvraag in te dienen.

Verzoekster wees er tevens op dat, op basis van een grondige analyse van de actuele situatie in de Engelstalige zone van Kameroen, meer bepaald South West en North West, blijkt dat er in de Engelstalige zone van Kameroen, met uitzondering van de grotere steden in deze zone, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (zie stuk 19 bij de aanvraag).

De situatie in Kameroen maakt derhalve een buitengewone omstandigheid uit, hetgeen ten onrechte niet werd weerhouden in de bestreden beslissing. Door de gemachtigde wordt aangehaald dat: "Mevrouw dient concreet persoonlijke bewijzen te leveren dat zij bij een terugkeer naar Kameroen persoonlijk betrokken zou kunnen worden in een conflictsituatie en dat haar leven in gevaar zou worden gebracht" (stuk 1, pagina 3), terwijl blijkt dat de volledige regio van herkomst van verzoekster getroffen werd door

een conflict na haar vertrek uit Kameroen. Hierdoor wordt zij weldegelijk persoonlijk getroffen, aangezien het net vereist zou zijn dat verzoekster zou terugkeren naar Kameroen. Deze vaststelling, in samenhang gezien met de zeer langdurige afwezigheid van verzoekster uit Kameroen in 2003 en de vaststelling dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekster door deze afwezigheid nog beroep zou kunnen doen op een sociaal of familiaal netwerk voor "materiële en emotionele steun", maken het buitengewone omstandigheden uit. Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Verzoekster moet tevens vaststellen dat de gemachtigde de wettelijke criteria door elkaar haalt voor het verkrijgen van internationale bescherming en "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, door te vereisen dat verzoekster zou aantonen dat zij geen tijdelijk veilig intern verblijfsalternatief zou hebben: "Op het voorgelegde CGVS-document staat dat van belang is te kijken naar onder meer herkomst van betrokkene, de positie en situatie van betrokkene, de hoedanigheid van de burger en of er een tekort is aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief binnen de actuele situatie in de regio van herkomst. Voor toeristen zijn er in het noordwestelijke gebied veiligheidsrisico's. (...) Mevrouw dient dus aan te tonen dat er voor haar tijdelijk geen veilig intern verblijfsalternatief is waar zij kan verblijven in afwachting van een beslissing inzake een visumaanvraag voor een lang verblijf in België" (stuk 1, pagina 3). Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 9bis Vreemdelingenwet.

5. Verzoekster merkt tot slot op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoekster slechts voor een "tijdelijke" periode moet verblijven in Kameroen, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" is, wordt bovendien niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Kameroen om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk", in de mogelijkheid zou zijn om in Kameroen te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 18 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (13.04.2022) en het moment van het indienen van de aanvraag (09.10.2020), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing stelt het volgende over het langdurig verblijf en de beweerde integratie van de verzoekende partij:

“Mevrouw verwijst naar haar verblijf in België sedert januari 2004 (in 2003 had ze al een verzoek om internationale bescherming ingediend in Spanje). De duur van haar (legaal) verblijf in België, vormt geen hinderpaal om terug te kunnen reizen naar haar land van herkomst om zich vervolgens tot de Belgische ambassade te richten of het TLScontact om er een visum aan te vragen voor een lang verblijf in België. Mevrouw werd om medische redenen in 2008 in het bezit gesteld van een machtiging tot verblijf. In eerste instantie ging dit om een voorwaardelijk verblijf, later werd dit omgezet in een onvoorwaardelijk verblijf. In 2016 werd haar machtiging tot verblijf stopgezet. Mevrouw was afgevoerd van ambswege en verbleef meer dan één jaar in het buitenland. Mevrouw werd in het buitenland betrapt op het smokkelen van zogenaamde harde narcotica van Nederland naar Denemarken. Mevrouw werd van 2015 tot 2017 opgesloten in een psychiatrische instelling en een penitentiaire instelling. In 2017 werd ze vrijgelaten en diende ze het grondgebied te verlaten (met inreisverbod). Mevrouw keerde terug naar België en wou zich herinschrijven wat werd geweigerd gezien haar langdurige verwijdering van het Belgische grondgebied. Na haar verblijf in Denemarken diende mevrouw in België twee aanvragen 9bis in die allebei werden afgewezen. Mevrouw haalde dezelfde elementen aan als in huidig verzoekschrift. Mevrouw startte ook een procedure 9ter op, maar deze procedure werd afgesloten met een ongegronde beslissing omdat mevrouw niet kon aantonen dat ze niet in staat is om te reizen en omdat haar ziekte ook behandeld kan worden in het land van herkomst. Mevrouw haalt deze elementen opnieuw aan in de huidige aanvraag 9bis, maar deze elementen kunnen niet anders worden beoordeeld dan door te verwijzen naar de conclusie en de beslissing van de medische dienst 9ter (reizen is mogelijk, behandeling in Kameroen eveneens, zorgen zijn toegankelijk in Kameroen, in dit stadium is er geen mantelzorg nodig). De elementen van lang (legaal) verblijf, namelijk haar verblijf in België sedert 2004 en haar legaal verblijf van 2008 tot 2016, en integratie (een uitgebreid sociaal netwerk, verschillende getuigenverklaringen dat zij een vriendelijke en hulpvaardige dame zou zijn, dat zij een actief lid zou zijn van de kerkgemeenschap, dat zij de Franse taal machtig zou zijn net als de Engelse en dat zij een mondje Nederlands zou praten, dat haar fitnessabonnement zou aantonen dat zij zich niet op zichzelf zou terugplooiën, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij een werkbeploofte voorlegt, dat zij een maatschappelijke bijdrage zou kunnen leveren door het verrichten van arbeid, dat zij verder zou willen deelnemen aan het gemeenschapsleven conform de Belgische waarden en normen, dat zij verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt, een bewijs van beroepsopleiding loopbaanoriëntatie voor anderstaligen en een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen dienen m.a.w. voorgelegd te worden aan de Belgische ambassade/ het TLScontact centrum in Kameroen.”

De voormelde beoordeling is deugdelijk en pertinent. De Raad van State stelde immers in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”*. Dit is vaste rechtspraak van de Raad van State. De verzoekende partij toont niet aan waarom over de elementen van lang verblijf in haar geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State zou moeten worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen.

De verzoekende partij stelt dat specifiek haar langdurige afwezigheid uit Kameroen niet werd beoordeeld als "buitengewone omstandigheid". Het oordeel van de gemachtigde is volgens de verzoekende partij kennelijk onredelijk waar hij stelt dat de verzoekende partij nog beroep zou kunnen doen op een familiaal en sociaal netwerk in Kameroen. De bestreden beslissing bevat echter concrete motieven waaruit volgens de verwerende partij moet blijken dat die langdurige afwezigheid uit Kameroen wel degelijk geen buitengewone omstandigheid uitmaakt:

“Betrokkene legt daarnaast nog verschillende getuigenverklaringen voor die moeten aantonen dat zij hier een sociaal netwerk opgebouwd heeft. Echter, uit deze voorgelegde verklaringen blijkt niet dat de opgebouwde relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post (of TLScontact) niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene in België niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Hoewel de Raad de verzoekende partij wel volgt waar zij stelt dat een verblijf van 19 jaar in België wel degelijk erg lang is en eventueel zelfs een belangrijk element zou kunnen zijn om in België een sociaal netwerk en daarmee eventueel een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, maakt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar Kameroen “*met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen*”. Bovendien is de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf hier, zoals bij de verzoekende partij de laatste jaren, bovendien op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). De verzoekende partij toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Kameroen uitgesloten is. De verzoekende partij maakt dan ook geen schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

De bestreden beslissing bevat, zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, inderdaad ook de volgende motieven, die ook betrekking hebben op een volgens de verwerende partij mogelijke terugkeer naar Kameroen:

“Mevrouw heeft ook nog steeds een familiaal netwerk in Kameroen bestaande uit onder meer 2 broers en een zus, haar stiefmoeder, ooms en neven. Mogelijks verblijft ook haar echtgenoot, de heer J. M., in Kameroen. Het is onwaarschijnlijk dat ze voor een korte termijn niet opgevangen zou kunnen worden door één van haar familieleden van wie ze materiële en emotionele steun kan ontvangen.”

Los van de vaststelling dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij niet tijdelijk kan terugkeren naar Kameroen, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in Kameroen geen twee broers en een zus, haar stiefmoeder, ooms en neven heeft, noch dat haar echtgenoot niet in Kameroen verblijft. De verzoekende partij verwijst naar haar verblijf van 19 jaar in België, maar louter dit lange verblijf toont de kennelijke onredelijkheid van voornoemde motieven niet aan.

Verder wijst de verzoekende partij op haar goede band met haar dochters en herinnert ze eraan dat ze met één van beide en haar kind samenwoont.

De bestreden beslissing bevat daarover de volgende motieven:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar beide Belgische dochters in België verblijven, dat zij beiden alleenstaand zouden zijn, dat zij beiden werken, dat zij een zeer goede band heeft met haar dochters en dat beide dochters een getuigenverklaring voorleggen waaruit zou blijken dat zij niet zonder hun moeder kunnen en waarin zij vragen om hun moeder een tweede kans te geven. Mevrouw beroept zich op artikel 8 EVRM dat haar moet beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in haar gezinsleven en dat er een billijke afweging gemaakt dient te worden tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (of TLScontact). De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (of TLScontact) impliceert echter enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit het administratief dossier blijkt dat zij samenwoont met haar jongste dochter en haar kind. Haar dochters zijn meerderjarig en de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk

onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM betreffende de band tussen ouders en meerderjarige kinderen : "... ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: ... niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige dochters. Indien de kleinkinderen al zouden opgevangen worden door hun grootmoeder, betekent dit niet dat deze kleinkinderen niet tijdelijk opgevangen zouden kunnen worden door iemand anders of door een professionele organisatie voor zover dat nodig mocht zijn (wat we niet kunnen afleiden uit het dossier). Er is ook geen element voorhanden die erop wijst dat het om kwetsbare personen gaat die onweerlegbaar van elkaar afhankelijk zijn."

De verzoekende partij verwijst naar de reeds in de bestreden beslissing beoordeelde verklaringen van haar dochters over de nauwe band die ze hebben met de verzoekende partij die hun enige familie is in België en die volgens hen een tweede kans verdient. De verzoekende partij stelt dat zij mee zorgt voor de kinderen van haar dochters, en dat zij geen job heeft en dus van hen afhankelijk is. Met dit alles en haar overtuiging dat er wel degelijk sprake is van een situatie van wederzijdse afhankelijkheid, toont de verzoekende partij echter niet aan dat de bovenvermelde beoordeling van de verwerende partij – er is geen sprake van een gezinsleven en als er al sprake van is, kan een tijdelijke scheiding en dus tijdelijke terugkeer naar Kameroen het gezinsleven niet verstoren – onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

Het is bovendien niet omdat de verzoekende partij geen inkomen heeft, bij één van de dochters inwoont, voor hun kinderen zorgt en deze regeling – waarbij "onderdak, basisbehoeften, medische zorg, enz." worden gecompenseerd via de zorg voor de kleinkinderen – hen allen goed uitkomt, dat dit wijst op een zodanige band van afhankelijkheid dat deze valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en zelfs als dit het geval zou zijn, voormelde bepaling zich verzet tegen zelfs een tijdelijke scheiding van de verzoekende partij en haar dochters en kleinkinderen om in het land van oorsprong een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf in België.

Om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in geval van ouders en meerderjarige kinderen die zelf op hun beurt reeds kinderen hebben, ligt de lat hoog en de verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat ze voldoet aan die hoge standaard. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat voor de vaststelling van een gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen die zelf reeds kinderen hebben, bijkomende elementen van afhankelijkheid – ofwel meer dan de normale emotionele banden – vereist zijn (bijvoorbeeld het arrest van 17 februari 2009, Onur tegen het Verenigd Koninkrijk, punt 45, en het arrest van 12 januari 2010, A.W. Khan tegen het Verenigd Koninkrijk, punt 32). Het feit dat de verzoekende partij inwoont bij één van de dochters, zorgt voor de kleinkinderen van beide dochters die een onbeperkt verblijfsrecht hebben in België en de verzoekende partij medische problemen heeft, volstaat hier niet. Het EHRM heeft in het arrest van 20 september 2011, A.A. tegen het Verenigd Koninkrijk, overwogen als volgt: "47. However, in two recent cases against the United Kingdom the Court has declined to find "family life" between an adult child and his parents. Thus in Onur v. the United Kingdom, no. 27319/07, §§ 43-45, 17 February 2009, the Court noted that the applicant, aged around 29 years old at the time of his deportation, had not demonstrated the additional element of dependence normally required to establish "family life" between adult parents and adult children. In A.W. Khan v. the United Kingdom, no. 47486/06, § 32, 12 January 2010, the Court reiterated the need for additional elements of dependence in order to establish family life between parents and adult children and found that the 34-year old applicant in that case did not have "family life" with his mother and siblings, notwithstanding the fact that he was living with them and that they suffered a variety of different health problems. It is noteworthy, however, that both applicants had a child or children of their own following relationships of some duration."

Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar het heersend conflict in Kameroen.

De verwerende partij motiveert op dit punt in de bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkene beroept zich op de gevaarlijke situatie in het Engelstalige deel van Kameroen waarvan zij afkomstig is (North West). Ze maakt hierbij gebruik van een artikel uit het tijdschrift MO en van een niet

gedateerde beslissing van het CGVS waarbij iemand (niet betrokkene zelf) afkomstig uit het Engelstalige deel van Kameroen de subsidiaire bescherming werd toegekend. Op het voorgelegde CGVS-document staat dat van belang is te kijken naar onder meer herkomst van betrokkene, de positie en situatie van betrokkene, de hoedanigheid van de burger en of er een tekort is aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief binnen de actuele situatie in de regio van herkomst. Voor toeristen zijn er in het noordwestelijke gebied veiligheidsrisico's. Mevrouw is geen toeriste. Rond Yaoundé zijn er voor toeristen ook veiligheidsrisico's, maar het is er heel wat veiliger dan in de noordelijke en noordwestelijke gebieden. Opnieuw, mevrouw is geen toeriste. De Belgische ambassade bevindt zich in het veiligere Yaoundé. Mevrouw dient dus aan te tonen dat er voor haar tijdelijk geen veilig intern verblijfsalternatief is waar zij kan verblijven in afwachting van een beslissing inzake een visumaanvraag voor een lang verblijf in België. Mevrouw heeft ook nog steeds een familiaal netwerk in Kameroen bestaande uit onder meer 2 broers en een zus, haar stiefmoeder, ooms en neven. Mogelijks verblijft ook haar echtgenoot, de heer J. M., in Kameroen. Het is onwaarschijnlijk dat ze voor een korte termijn niet opgevangen zou kunnen worden door één van haar familieleden van wie ze materiële en emotionele steun kan ontvangen. De verwijzing naar een algemene toestand zoals haar verwijzing naar het artikel uit MO, vormt geen buitengewone omstandigheid. Mevrouw dient concreet persoonlijke bewijzen te leveren dat zij bij een terugkeer naar Kameroen persoonlijk betrokken zou kunnen worden in een conflictsituatie en dat haar leven in gevaar zou worden gebracht. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Het voorleggen van een krantenartikel is onvoldoende om aan te tonen dat zij persoonlijk risico loopt op schade bij een eventueel kortstondige terugkeer naar haar land van herkomst. In de beslissing van het CGVS uit 2006 betreffende haar specifieke situatie staat te lezen dat zij een persoonlijke vrees voor de Kameroense autoriteiten vanwege het politiek activisme van haar man bij de separatistische beweging SCNC niet aannemelijk heeft gemaakt. Mevrouw beweerde dat de Kameroense autoriteiten haar zouden gearresteerd en opgesloten hebben en nog steeds naar haar op zoek zouden zijn. Het CGVS oordeelde dat deze verklaring niet aannemelijk is. Het CGVS concludeerde dat er aan de beweerde vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toen toegekend. Mevrouw heeft ook geen nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend wat er op wijst dat zij dit feitelijk niet nodig acht."

Door de situatie in Kameroen uiteen te zetten en te herinneren aan de stukken die ze daarover heeft gevoegd bij haar aanvraag, toont de verzoekende partij niet aan dat de gedane beoordeling onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou zijn. Door erop te wijzen dat betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zij bij een terugkeer naar Kameroen persoonlijk betrokken zou worden in deze conflictsituatie of dat haar leven hierdoor in gevaar zou komen en het louter voorleggen van één krantenartikel onvoldoende is om aan te tonen dat zij persoonlijk risico loopt bij een terugkeer naar haar land van herkomst heeft de verwerende partij wel degelijk nagegaan of de aangevoerde situatie in Kameroen een buitengewone omstandigheid vormt die het voor de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst in te dienen. De verwerende partij verwijst bovendien expliciet naar het feit dat de verzoekende partij sinds 2006 geen nieuw verzoek om internationale bescherming meer heeft ingediend. De verzoekende partij betwist dit niet, en maakt dan ook helemaal niet aannemelijk dat de situatie in Kameroen een situatie zou uitmaken van willekeurig conflict zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij vereist dat zij zou aantonen dat zij geen tijdelijk veilig intern verblijfsalternatief in Kameroen zou hebben. De verzoekende partij wijst er verder ook op dat wat "tijdelijk" is, bovendien niet wordt omschreven. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij vooreerst als volgt motiveerde op dit punt: *"De verwijzing naar een algemene toestand zoals haar verwijzing naar het artikel uit MO, vormt geen buitengewone omstandigheid. Mevrouw dient concreet persoonlijke bewijzen te leveren dat zij bij een terugkeer naar Kameroen persoonlijk betrokken zou kunnen worden in een conflictsituatie en dat haar leven in gevaar zou worden gebracht. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Het voorleggen van een krantenartikel is onvoldoende om aan te tonen dat zij persoonlijk risico loopt op schade bij een eventueel kortstondige terugkeer naar haar land van herkomst. In de beslissing van het CGVS uit 2006 betreffende haar specifieke situatie staat te lezen dat zij een persoonlijke vrees voor de Kameroense autoriteiten vanwege het politiek activisme van haar man bij de separatistische beweging SCNC niet aannemelijk heeft gemaakt. Mevrouw beweerde dat de Kameroense autoriteiten haar zouden gearresteerd en opgesloten hebben en*

*nog steeds naar haar op zoek zouden zijn. Het CGVS oordeelde dat deze verklaring niet aannemelijk is. Het CGVS concludeerde dat er aan de beweerde vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toen toegekend. Mevrouw heeft ook geen nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend wat er op wijst dat zij dit feitelijk niet nodig acht". Zoals uit voorgaande bespreking ook al is gebleken maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. Het motief dat betrekking heeft op het 'tijdelijk veilig intern verblijfsalternatief' is dan ook een overtollig motief waarvan de eventuele kennelijke onredelijkheid niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk wat de verwerende partij bedoelt met 'tijdelijk'. Zo motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing dat "dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten". Van zodra de verzoekende partij dus voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten kan zij terugkeren. Dat er een bepaalde behandelingstermijn was voor de aanvraag van de verzoekende partij doet hieraan geen afbreuk. Er is de Raad overigens geen wettelijke bepaling bekend, en de verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat er een dergelijke bepaling bestaat, die de verwerende partij een bepaalde tijdslimiet oplegt voor de behandeling van dergelijke aanvragen. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de redelijke termijn voor de behandeling van haar aanvraag *in casu* overschreden zou zijn.*

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU